

Technická univerzita v Liberci

**FAKULTA PŘÍRODOVĚDNĚ-HUMANITNÍ A
PEDAGOGICKÁ**

Katedra: českého jazyka a literatury

Studijní program: 2. stupeň

Studijní obor: český jazyk – anglický jazyk

JAN VÁCLAV Z FINBERKA

Život a dílo

JAN VÁCLAV Z FINBERKA

Life and works

JAN VÁCLAV Z FINBERKA

Leben und Werk

Diplomová práce: 08-FP-K L-010

Autor:

Šárka NETOLICKÁ

Podpis:

.....

Adresa:

Žitná 1476

539 01, Hlinsko

Vedoucí práce: Mgr. Eva Koudelková, Ph.D.

Počet

stran	slov	obrázk	tabulek	pramen	příloh
80	18 439	2	0	11	30

V Liberci dne: 27. července 2010

TU v Liberci, FAKULTA PEDAGOGICKÁ
461 17 LIBEREC 1, Studentská 2 Tel.: 485 352 515 Fax: 485 352 332

Katedra: **ČESKÉHO JAZYKA a LITERATURY**

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE
(pro magisterský studijní program)

Diplomant: **Šárka NETOLICKÁ**
Adresa: **Žitná 1476, 539 01 Hlinsko**
Obor (kombinace): **český jazyk – anglický jazyk**
Název DP: **Jan Václav z Finberka - život a dílo**
Název DP v angličtině: **Jan Václav of Finberk - Life and Works**
Vedoucí práce: **Mgr. Eva Koudelková, Ph.D.**
Konzultant:
Termín odevzdání: **květen 2009**

Poznámka: Podmínky pro zadání práce jsou k nahlédnutí na katedrách. Katedry rovněž formulují podrobnosti zadání. Zásady pro zpracování DP jsou k dispozici ve dvou verzích (stručné, resp. metodické pokyny) na katedrách a na Děkanátě Fakulty pedagogické TU v Liberci.

V Liberci dne 30. 4. 2008

.....
děkan

.....
vedoucí fakulty

Převzal (diplomant):

Datum:

Východisko:

Prostudování dostupných pramenných materiálů a literární tvorby.

Cíle:

Rozbor děl J. V. z Finberka a vytvoření jeho biografie i bibliografie.

Metody:

Heuristika a literárněvědná analýza a interpretace.

Seznam literatury:

z Finberka, J. V. *Kalná voda*. Praha: Grégr, 1903.

z Finberka, J. V. *Klepavé hnízdo: román*. Brno: V. Burkart, 1902.

z Finberka, J. V. *Rozvrat: horský obraz*. Praha: Družstvo Máj, 1905.

z Finberka, J. V. *Rubešovo přátelství k Havlíčkovi*. Německý Brod: Tiskařské a vydavatelské družstvo „Havlíček“, 1926.

z Finberka, J. V. *Spisovatel Jan Václav Z Finberka: literární autobiografie*. Hlinsko v Čechách: Okresní světový sbor, 1940.

z Finberka, J. V. *Stíny života*. Praha: Grégr, 1903.

z Finberka, J. V. *Vzbouření nitra*. Praha: J. R. Vilímek, 1903.

Lexikon české literatury: Osobnosti, díla, instituce. 1. vyd. 1. H-S. Praha: Academia, 1985.

Mé literární začátky. *Naše kniha*. 1929, roč. 10, č. 15, s. 225.

V Liberci dne: 27. 7. 2010

Šárka Netolická

.....

OBSAH

—

—

se svými

U pana učitele J. V. z Finberka

Do klínkové roštiny běhá-
vna mladá chasa až z Kraus-
a z Moškové a i my z městečka
Pod zeleným taborem museli
sem to ven pod zachmuřené
„Hradčanské“. Nale Trhová Ku-
mauce šel na podlétku toho-
to zelení ručím hospodářským
zámkem, sem všude se dostal
až k hradu až na louku bo-
hyněch kochaných, za šle-
m a dleba z domovními rý-
nami se jím až za kůlnu oco-
ny, hned vedle sládky drabeta
patní pila a kůlny z pte-
koye žuly a vlněná díla
hlavní ulice. Semesta mělo u
nás tehdy třídě dnů, kataněti
živnosti si pro svůj dílo
pomohli pokročilí školy a za-
ložili dleptit ji i škola mě-
stská, aby všichni děti měly
svou almu mater domů. Ni-
nebi učitel jím a tom světlém
světlem pomáhali, učili do
místních potřebných učitelů a u-
spořádali i hradu vřadů o-
kresl, ryso, vřadů, modelářské-
ho kroužku, vřadů maty, drou-
ká a minerálů a Jan Václav z
Finberka, náš učitel matemati-
ky a přirodopisu, přidal jako
nejvzdělanější učitelů zámku
dovednosti a jím herbat Jana
Čerky z 2. ročníku, „Mr. Jarda
mi otevírá každý dobrý pozor“, a
kládal nám kamenitě, snad
má z toho už sami pojem, co
práce a školy je v těch de-
vách, jen tuhle vachtu musel
ten hoch do bezdělného halna
se našim Zápětí rybníka a než
dostal tuhle vřadu, do krov se
posadil v řadách hradních
karlštejnských pasek. Nasty mi
to jako oko u hlavy!

Na vřadku přiloženo mnoho ná-
vštěvníků, všechno prohlédli a
pochvalovali, pan Jarda a pan
Macháček před dvanácti lety
jako potěšení takové vřady,
ale takové učel na nich ni-
kdy nebyly, například jenhle
herbat — to je rovná, lidčsky,
to je škola, ten by měl přijít

rovnou do matky. Druhý den
jsem tu nechtěl slyšet do Hra-
dské vřady, každý nádo, máš
připadl Čerky herbat, byl tak-
ký jako rovná krově polov-
ny nádo, nest jsem ho ne pro-
učku přes rameno jako traver-
zi strelu hradky, když se bo-
stvali v nádo, z kouta, a
kdy jsem se s ním dostal ke
dvorci, dale se následem do
dole. Strel jsem herbat pod
lehký koutek, talink na ho
přel z dědečkově vřadky, ale
neovet se mi tam, dobrá pol-
ova vytravovala per a lílek ne
a ne přestat. Do školy jsem př-
šel rovně jako žmáh a bo-
stval polov herbat vřadky-
at na louce, nemohl jsem se
na žádnou ovalu. Druhy byly
na krov, rovnou vřady vřadky.
Chápe se dal do práce. Vřad-
ek už ocel do vřady Finberk
a rovnou k Čerky herbat. Od
ráno na to myšlím, začal vř-
ná, „a necht jsem se. Proč jsi
neovet ten herbat doma a ko-
vovat, když byl ráno dleť na
spadnutí?“ spustil na mru. A
když ses už práce s ním do té
psoty vřad, já na tuém místě
hoch byl krov se sobe vřadil a
thorv řekl i krov, jen abych
ho kloudně zabídl. Ale křepak
ty, a přijít na něco rovněho!
Pocházel prv po vřadu z Ko-
covova, ale já hoch křep há-
dal, že z Kocovova. A ty,
fendo, už nepláh, jdi do kabi-
netu, vřadil listy kdo se dá, a
po škole se do toho vřadky
spolu, vřad my herbat zachová-
me. A ty, ses se obrátil na mru,
„nejz se jednou pořádně utp-
ně krov.“

Náš mlý učitel matematiky
se nikdy nedouval dílnu hř-
vat, netroufal týden, přel ráno
do vřady, nest žití manžlek a
vřadit papír, ty manž byly
přivřady, volal nás jednaka po
druhem, každému vřadil asi o-
set list, přidal hřit dílny, bi-
lých vřadky a vřadil, aby

cham mu ty přivřadé vřadky
přivřadil, nestu to by vřad
křepak, nestu aby to ne nest
přivřadil. A do vřadky hřadit to
mohl vřadit. Uvřadil jsem, že
nást vřad pan učitel chřadit nóst
vřadit své vřadky křepak —
jmenovala se „Ladné vřad“ — a
nást si vřadil, oběhová mu se
vřadit vřadil. Byl jsem nad
tím dletem nóstu přadil, já se
domu z tře křepak vřadil
a dal si na vřadu vřadit, ale
křepak jsem se nijak vřadit
nevytravoval, to stávky Mla-
nar a Flva odvřadil lepl práci.
Pan učitel nás odvřadil křepak
a vřadil se per.

Asi za tři dny se zastavil u
ně hřad, co prv nám z vřad-
ky. A když jsem vřadil, zastal
se, co je vřadky, vřadit
napřadu se křepak, vřad vřad-
nost se napřadu křepak. Běl
jsem, to to drahé. A prv jsi-
— Odděděl jsem se tím, se
záměno „se“ prv vřadit to prv-
ní přivřadé slovo. — To žad
le podle toho „chřadil se vřadil“
správněji nest „chřadil vřadil“
se, přel se dle a vřad se př-
tom vřadil. A když jsem prv
vřadil, už se neovřadil a dal
vřadil rovnou a dle vřad-
mých.

A ses vřadil několik vřadil.
To mě vřadil do své vřadky
a vřadit křepak vřadit dle vřad-
ky „Ladné vřad“ a řekl, „já si
přel pami vřadit nóstu dle
pozor na to vřadit slovo
„se“ a „vřad“, ty mi je v tře
svém vřadit dle vřadit
správně vřadil, já si toho vřadil
a vřadil pak vřadit a celé té
vřadky. Musím si za to upozor-
nět poděkovat, se vřad, křepak
pasa i po vřadky vřadky-
tech. Tu knížku si nest ode
mne na vřadky.“

A tak tu knížku a vřadit
„Sedmu vřadky vřadit I. V.
z Finberka“ jsem mřadit vřadit
a dle vřad se vřad vřadky.

František MACHÁČEK

by, rozhadne však v tomto ročníku.
Vidíte z toho, že nemám mře-
ho proti Vám ani proti Va-
šímu. Ale „Tajná láska“,
upřímně říci, se mi nelíbí
a mám Vám ji. Jistě Váš
příklad je tam určitě, me-
zi lidem, kteří mají a s úmys-
lem — zřejmě městské nebo
dokonce společenské organiza-
ci se Váš kontrola, a sou-
dím-li podle nové Váš
právní, dokonce by měl fa-
lesně a nepravdivě. Každý

—

—

—

-

—

—

Český lidový stavební.

* Napsal Jan Václav z Finberků.

Ve svém článku »České stavitelství lidové« *) zmínil jsem se o tom, že svým časem musí u nás dojít k soustavnému spořádání veškerého materiálu, jenž týká se staveb lidových, abychom dospěli k poznání charakteristických jejich známek a tím ke konstrukci zvláštního stavebního slohu lidového v Čechách.

Co bylo dosud o těchto stavbách napsáno, je pouhým počátkem a je toho, jak jsem ukázal, dosud málo. Z toho mála nelze posouditi povšechný ráz slohu našeho; jsou to pouhé ukázky. Aby důkladně vystižen byl sloh český, a aby téhož mohlo býti platně užito při stavbách nových, k tomu třeba, aby popsáno a okresleno bylo vše, co po vlasti naší dosud v originálech je roztroušeno.

Nejvydatnějším a skoro jediným pramenem jsou nám naše vesnice. Tu zachovalo se mnoho staveb se všemi charakteristickými prvky, z nichž sloh český přesně může býti stanoven. Pro stanovení toto nestačí však názor na stavbu snad jedinou, nýbrž třeba obádati stavby všechny.

Bude na tom velmi mnoho záležitosti, aby ani jediná charakteristická a typická stavba lidová nebyla pominuta. Avšak aby nebyla, k tomu nestačí těch několik jednotlivců, kteří se dosud u nás o stavbu lidovou trochu zajímají, k tomu bude třeba součinnosti všech přátel českého národopisu. Myslím, aby v každém okresu soudním za předsednictví některého obětavého stavitele utvořen byl kroužek interessentů, jehož účelem by bylo popsati a okresliti vše, co jest v okrese z oboru stavby národní pozoruhodného. Materiál z jednotlivých okresů aby byl zaslán užšímu výboru zvláště k tomu zřízenému, aby látku zpracoval, uspořádal, srovnal a k tisku připravil. Doufám, že by se pro ni našel nakladatel i hojnost odběratelů. Methodou srovnávací stanoveny by byly hranice, mezi nimiž ten který prvek českého slohu stavitelského

České stavěbníky lidové.

Napsal Jan Václav z Finberků.

Těm, kteří se obírají lidovědou, nešlo zajisté, že se lidovému stavitelství věnuje dosud málo pozornosti, méně než toho odvětví to zasluhuje. Vždyť možno říci, že jedním z nejdůležitějších oborů národopisu jest studium staveb a obydlí národa. Tu vyskytuje se zvláště mnoho charakteristických známek, jimiž se národ od národa liší.

U nás v Čechách a na Moravě jsme ve věci té na samém počátku práce, a práce je tak nutno, aby památky stavitelské v zemích koruny české byly především 1. zjištěny, za 2. popsány a okresleny, aby za 3. úprava i rozloha budov byla probádána, avšak netoliko jednotlivých budov, nýbrž i celých obcí.

Protože působením času a jiných okolností mnohé mizí (tak zmizel loni úplně starobylý národní ráz městyse Krucemburku brozným požárem), jest žádoucí, aby tento obšírný materiál byl sbírán, probádán a zachován, a to jak kresbou a popisem, tak zvláště modelem.

Jest národní povinností všech, kteří působí v osadě, jež vyniká charakteristickou některou chalupou, statkem, kostelíkem, kaplí, pastouškou, obecní suškou, pazdernou, zvonice, lávkou, stodolou, kolnou, plotem a jinými v obor tento spadajícími věcmi, aby pořídili modely nebo kresby, fotografie, pouhé náčrtky těch věcí, a aby popsali vše, jak se jeví. Jen tak bude budoucnosti zachováno, co ustupuje vlivu modernímu a co ničeno je časem...

Zájem na českém stavitelství lidovém zvýšila v míře největší »česká chalupa« na jubilejní výstavě v Praze. Chalupa tato zbudována Antonínem Wiehlem, který užil při stavbě té ponejvíce zkušenosti našeho výtečného Aloise Jiráčka, Kouly a Prouška.

O této chalupě kriticky rozepsal se v časopise »Athenaeum« v čísle IX. r. 1891 J. Peiskr. Tento referát jest velmi obsírný a zasluhuje, aby byl všude doporučen všem, kteří se o stavby lidové zajímají.

Neméně cenným jest referát dra. Č. Zíbrta, redaktora sborníku »Český Lid«, jenž také o

Stará Sejkorková vyběhla před chalupu, kde bý^{val} s mužem v nájmu. Ač bylo studeno, vyběhla bez jupky a konejšila dceřino dítě, které jí dala na opatrování. Pláč dítěte tlumen byl starým vlnákem, kterým ~~byla~~ Sejkorková ve chvatu dcerušku přikryla, aby ji studený větříček neovál. Ve světnici nemohla vydržeti. Byla tu váda a křik mezi chudými nájemníky, jichž byla plná světnice. Nejdříve hádala se domácí Řeháčková s nájemníkem Tláskalem, který se do ní pustil proto, že ~~pokaždé~~ otvírala dvířka kamen, kdykoli Tláskalka přidávala do plotny. Při tom pofňukla a zakabonila obličej. Zdálo se jí, že Tláskalka málo do plotny přidává. Brambory se jí dosud nevařily, zeli se nepohnulo, a ve velikém hrnci, kde vařila zadinu pro kozu, bylo studeno. Tláskalka si ~~pořád~~ přitahovala svůj hrnec

Onirela' chalupa.

K Paulskově chalupě scházely se družičky, přicházeli mládenci, objevovaly se jednotlivě i ve hloučcích vesnické stařeny a ženy, za nimi muži všech věků, aby doprovodili ke hrobu dceru tkalce a baráčníka Paulska, dceru jedinou, která byla rodičům k radosti a pomoci. Děti proplétaly se mezi dospělými, protlačily se až do světnice, kde družičky před uzavřením rakve kladly kol do kola těla Kačenčina květiny z luk i zahrádek. Matka již nemohla ani hlasitě promluvit, chraptěla, a sípala a pokašlávala, když několika slovy toho neb onoho vítala, když ženy kolem krku brala a na ramenou jejich hořce jen plakala a zanechávala mokro slz na jich šatě. „Bůh vás potěš!“ opakovalo se stále. „Poručte vše Bohu, který nejlépe ví, proč ji k sobě povolal!“

Tato slova útěchy nemohla zastřít žal Paulskově ani tkalce Paulska, který přecházel ze síně do světnice a zas ven k silnici, aby se podíval, nejde-li již kněz a ministranti. Osm hudebníků stálo již před zahrádkou, čekali ještě dva soudruhy z Jenskova, kteří spěšně chvátali kolem luk, aby si kousek cesty nadešli. Lidí přibývalo kolem chalupy, světnice, síně i záprseň byly plny. Všichni jen si šeptali, o Kačence mluvili, stísněně a utajovaně, jakoby její duše chodila mezi nimi a plnila nitra těžkou náladou.

Když byly družičky hotovy, přistoupil k Paulíkovi jeden z přítomných mužů a stranou mu něco šeptal. Paulík jen mlčky souhlasil, červeným šátkem, který stále v rukou žmolil a kterým slzy utíral, pokýval do síně na sousedku, která byla ženě od dětství kamarádkou, sousedka se k němu protlačila, a on jí šeptal:

„Nic platno, na Kačenku musíme dát již víko, a já se přímo děším okamžiku, až se pod ním ta naše chudinka ocitne, jak žena bude ji volati, bude nařikati. Od vás jí ta připomínka bude nejméně děšná... prosím vás... připravte jí na ten okamžik!“

Vy nejlépe víte, jak jsem se vybyla v ní nevyholala hrůza a ponurá

Klasovce.

Hladná a hladná letela po vi' hlavu než mŕtva.

Zauko', jej praly a rŕky, divaly se za ni i smievem.

"Kam patk tak spŕcha, ž' vynešala všetky efalupy a statky, kŕm ni čŕ, jej se mišla jako náčigraná sova?"

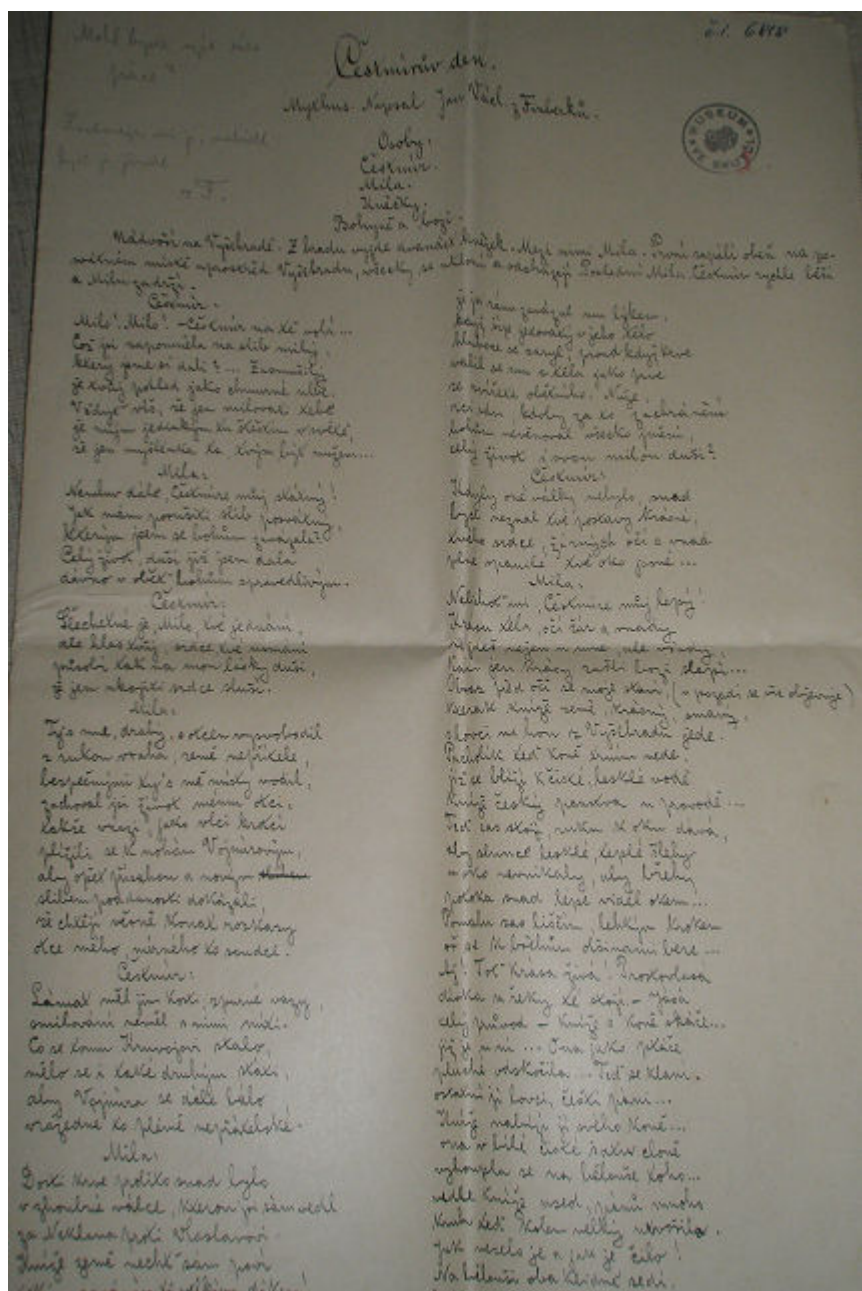
Smŕj rozlehl kŕm, ale Hladná, jako by neslyšela.

Jindy byla efalup za efalupom, statky za statkem, jej staly roztroušeny po talce statni und efudimom, blŕ, jako dale od hŕolavŕi oleu cesty.

Do oleu statni efudimom ani nepomŕkla, kŕm prŕm efalupy Vŕolavŕky jej se mišla v prŕmŕ, aby ji rozlehlŕli, a kŕm se blŕžila ke gŕmŕi kŕpŕicŕ, divaly se na opŕmŕnŕ stran, aby se nemuŕly zastavovat s kŕmŕm efudimom, kterŕj pŕm efudimom pŕmŕlŕdal roztroušeny pŕmŕm na kŕmŕto nŕmŕmŕmŕi sŕmŕla, kterŕa sŕmŕ dŕel za vŕmŕ.

Tŕmŕ Hladná mŕla namŕmŕeno k vŕmŕmŕ cŕlŕ, pro kterŕj nŕmŕdŕla kŕmŕ a nŕmŕda by se s kŕmŕm mŕžila.

Jindy pŕmŕmŕla kŕmŕmŕmŕ, aby za kŕmŕmŕ smŕlŕly, kŕmŕmŕ, pŕmŕmŕ na vŕmŕmŕ mŕdŕlŕ, za kŕmŕmŕ mŕjŕlŕ, sŕlŕly, sŕmŕmŕmŕ a pŕmŕ dŕmŕmŕmŕ sŕmŕlŕ gŕmŕy, kterŕ hŕmŕmŕ v mŕmŕmŕ.

Metolíkrate za své narouci řítalo mne děve: Pane učitel, mne je vis líto,
 oni vždy, když odejdete se svým svěží, že by se rád stonal u nevěsty, jak
 do toho. A tam šeredně sás juamij, že je to haubo povídat.
 Nevím mal jsem a to je jen kvůli nějaké raptice a frósim, ale jž jsem si ne-
 stěžoval, jen když se výlohu přela oleem nebo paní.

Když jsem porolil přímý stárymi cefami, abych je špinavě mohl
 ošnečít vzít domů, řeklo to děve dle a ona řekla: ale postoron a
bramnetka, já a mne s tím budu dít, ještě bylejší, nežli mne dít!
 Když mne to děve řekla, medal jsem mléčnou práti a rochal je
 pod clannikem i s ostatním prátem, aby se restroten.
 Muzelo j' to pry a hledala prádlo v posteli? pod děstím:
 Když práti na zimní nárožníky smala se a řekla: to je ~~šlap~~
hláznice, a ty dlouhý pusičky s podvazky mne... " a ještě j'maz
 ne juamnetka.

Nevím proč, mělo přestala paní chodit sama se svídnat a často
 se mne vyžmelen. Když jsem šel dle a ona před d'luon se
 škopem coš d'elala, šlechl ke sklepu, často privola děve, když
 jsem šel a ona meta vzít.

Pak přestala chodit se psát, co budu čtít kobědu.
 Z toho jsem soudil, že ji to omrzelo, nebo že se pro to nechová
práti stydí, ztráta, nevidel jsem příčinu.
 Když jsem prijel z Prahy, řeklo mne děve, že paní byla by
 ráda, když by s tím zůstal přes svátek, aby namusla variti a
 aby namuslo se u mne porolizeti.
 Zamuzelo mne to, a uvarili jsme metolíkrate naforé.
 A najednou frósim frósim. Všichni mne sti z čty, na pozdrav jen

MĚSTSKÉ MUZEUM SE STÁLOU EXPOZICÍ DÉLNICKÉHO HNUTÍ VE SKUTČI
A KLUB PRACUJÍCÍCH

PŘIPRAVILI JSME VÝSTAVU

o životě a díle dvou skutečských spisovatelů, rodáků, k jejich letošnímu
výročí úmrtí.

Dovolujeme si Vás srdečně pozvat k návštěvě. ♣ Výstava bude otevřena ve výstavním sále
Klubu pracujících od soboty 11. září a potrvá do 30. září 1971. ♣ Přístupna bude denně
od 8 do 17 h. ♣ Vstup volný. ♣ Slavnostní vernisáž bude 11. 9. 1971 v 10 h. dopoledne.

MUDr. JAN MELICHAR byl lékařem lidumilem, spisovatelem a hercem. Narodil se 15. listopadu 1810 a zemřel v Křižanově na Moravě 24. 2. 1901. Jeho celoživotní touhou bylo přispět k duchovnímu a hospodářskému povznesení venkovského lidu. Je považován za nejnaděšenějšího propagátora divadelnictví. Napsal 86 prací, které většinou směřovaly k výchově lidu. Umrá roku 1901 jako poslední ze starší buditelské generace.

JAN VÁCLAV SVOBODA Z FINBERKA narodil se 6. června 1869. Byl ředitelem měšťanské školy v Hlinsku a zemřel v Úvalech u Prahy 15. září 1951. Pohřben je ve Skutči. Napsal třicet pět svazků knih. Mnohé povídky byly přeloženy do ruštiny, slovenštiny, slovinštiny, chorvatštiny, polštiny a francouzštiny. Naše muzeum chová mnohé rukopisy a památky.

VČT 04 — 1698 71

Velečtělý pane!

Příliš lichotivě seňajete
moji skromnou činnost;
nezaslouhují takto chvály,
kterou jí Pasková ozpívá.

Že milý přítelky
Váš podíl na práci
děkují a přejí Vám
všechno Dobrého.

V Brně 5/3 1906

Váš věrný

Svatopluk Lech

Ulovky 20. VI. 1959.

Musejnímu spolku ve Škutči.

Pro velmi srdečný a přímý nezápolný obchod
přípisu Vašeho ze dne 11. srpna t. r., jímž
mne pozve k přání k dovršení mých sedmdesáti,
Vám vřelě děkuji.

Oceňuji moji práci, která byla jednou povinností,
jednou moji žití pro práci a lásku, jímž
nám i moji přáteli k muzeu našeho města. I
to k tomu z radosti, že muzeum máme, a z od-
věty a lásky k tomu, kteří o jeho založení se při-
mli. Jsi se zasloužil o žití našeho města a
muzea jeho založení od let studentského jiu-jitsu.

Živí a mladý věk, má život od rodiny, kde
jsem byl jen hostem, odložit, nikdy však neopu-
stí a lásku k němu nepřestává, a tak jsem vstal
založení muzea jímž, které mám v úctě.
Moji povinnosti rostla je, ale pro ten kulturní ú-
stav ve vládě města podporovat a tu úctu a
vřelost k tomu zasloužitelně dokumentovat tím,
co je v mé možnosti.

To, co daruji muzeu ode mně má, není a nebude
proletum.

S přívěsem lásky a s přáním efektivní do-
bí kulturní práce znamenitě se Vám

C.k.okresní školní rada v Chrudimi.

Čís : 1122 o.š.r.

Dne 22.ledna 1917.

P a n u

J a n u S v o b o d o v i ,

definitivnímu odbornému učiteli při měšťanské chlap.škole

v

H l i n s k u .

Na základě vynesení c.k.zemské školní rady ze dne 16.prosin-
ce 1916 č:705 praes. suspendujeme Vás od úřadu a příjmů s ním
spojených.

P ř e d s e d a :

FEUILLETON.

Na cestě z tkalcovny.

Silhueta.

Napsal Jan Václav z Finberka.

Tma nad horami.

Drobné vesnice, v propast tmy hozené jak bělavé obrázky a šedavé lastury na dně hlubokého moře, jehož povrch poblíž hvězd se čepil, zanikaly v temnějších lesinách, v táhlých údolích kol Chrudimky, mezi černými siluetami korun divokého stromoví kolem chalup.

Několik hvězdných bodů mrkalo a třepetalo nad krajem, a z okének droboučkových dole prosvítala světla lampiček, jako hvězdičky spadlé na zemi.

Průrvou nad Kouty supěl vlak, kouř a červeným ohněm chvílemi se jako ze sopky vyvalil, rudé dvě oči vyjely a tmou pluly jako samotny. Hvězdnutí drsné se rozlehlo, a hlomoz otáčejících se kol brzy utichl. Vlak zastavil v nádraží.

Řady světél židovských tkalcoven hlíneckých řídly, zelenavé světlo elektrických svítlen v předdvorí parní továrny zaniklo, horský lid rozlézal se tmou na všechny strany k dědinám. Lucerny, jimiž svítily si na cestu, sly řadou po cestách do holých kopců jako bludičky z bařin za léta. Hrubý smích a prostá i sprostá píseň provázela celé karavany vesnických dělníků a dělnic do zapadlých dědinek.

Vše zmizelo, jen tma zůstala a v ní temnější obrysy lesnatého obzoru.

Jen jedno světlo zmrštalo se sem tam, zastavovalo se a šlo zpět a zase ke vsi.

Spadla hvězda, drobná, mrkavá...

Zvuky kolovrátku a rány na buben zavzněly od Koutů. A výskot zafízl se do ticha. Světlo na cestě rychleji se ku předu bralo, zastavilo se, pohnulo se vzad, skokem ku předu a bralo se dále jako větrem nesené.

Datum pošt. razítka.

Velectěný příteli!

Sledáváme, že poopomněl Jste přispěti nám do premie „Máje“, jak jsme Vás o to prosili. Bylo by nám líto - a i celistvost pěkné knihy, jež nám pod rukama vyrůstá, by tím utrpěla, kdybychom měli postrádati milého Vašeho příspěvku. Proto znovu opětuje svou prosbu a těšíme se, že laskavě vyhovíte **do 15. prosince t. r.**, což jest nejkrajnější lhůta.

Trváme s přátelským pozdravem v plné oddanosti

REDAKCE PREMIE.

C. I. 6694

Průla $\frac{15}{XII}$ 1911 (40)

Potvrzuji s ovčím přispěvkem
do Premie 1912.

V plné věce

oddaně

Spolek českých spisovatelů beletristů

M. A. J.

v Praze II., Spálená ul. 48.

Telefon 21194.

M. Sedláček

Odd. 3 Kn

V Praze, dne 27. května 1911.

Vysoce vážený pane *Ellego*,

dovoluji si Vás srdečně poprositi o laskavé svolení, abych mohl vybrati pro Vilímkovu knihovnu "1000 nejkrásnějších novell 1000 světových spisovatelů" jednu z Vašich novell nebo povídek přípustného rozsahu. Původní věci honoruje p. nakladatel obvyklými 32 K za 1 tiskový arch ihned po vydání svazečku. Bylo by mi srdečně milo, kdybyste byl tak laskav a v případě určitého přání mi třeba jen naznačil, kterou asi pro sebe typickou novellkou byste snad sám navrhoval. Buďte býti ubezpečen, že na tato případná přání budou brány všechny možné ohledy. -

Podotýkáje ještě, že s Vaším p. nakladatelem

6692

V PRAZE v říjnu 1911.

VYSOCE VÁŽENÝ PANE, VZÁCNÝ PŘÍTELI!

VÝBOR MÁJE usnesl se vydati pro příští správní rok (1912)
výroční premii s titulem

»PRAHA«

Spisovatelé v Máji zastoupení mají tu buď vzpomínkou, essayi, úvahou, básní, sensitivou atd. atd. vysloviti svůj vniterný poměr k hlavnímu městu Českého království anebo vyjádřiti, jakým vlivem na jejich uměleckou tvorbu působilo.

Vyprošujeme si od Vás laskavý příspěvek do tohoto rámce spadající a dosud nikde neotištěný nejdéle do 15. listopadu, možno-li ještě dříve, neboť celou premii bychom vydali nejraději k lednu 1912. Raďte laskavě přihlížeti i k tomu, že rozměry této publikace nepřipouštějí statí obsáhlejších, tím méně, že umělecky vypravená kniha bude vyzdobena též ilustracemi. Příspěvky budou honorovány.

Máte-li snad sám bližší nějaký pokyn ve věci úpravy (obrazu, ilustrace atd.), bude nám vítán.

Za redakci Premie přátelsky oddaní :

FR. S. PROCHÁZKA.

FR. SEKANINA.

Q. M. VYSKOČIL.

5. úterý a 6. odpoledne XII. 1911.

pocta práce : „Praha-mým men“

OTTOVA
LACINÁ KNIHOVNA
NÁRODNÍ
SPISY PRO ZÁBAVU A POUČENÍ

CÍSLO SPISU 202.

JAN VACLAV Z FINBERKA:
LAČNÉ RTY.

V PRAZE.
NAKLADATEL J. OTTO
KARLOVY VÁMSTVÍ Č. 24 N.

JAN VACLAV Z FINBERKA:
LAČNÉ RTY.

DVĚ NOVELLY.

V PRAZE.
NAKLADATEL J. OTTO
KARLOVY VÁMSTVÍ Č. 24 N.

Význam jeho jednání "Okresního domu autorského"
v Praze.

Dělníkům za lázeň za moře vyjednal od r. 1908 Wagnerův ofsetový tiskárna
s autorskou právní, jejíž rukopis jsem na Váši předal abyste zastal.

Váše bratrův tiskárna Bauerůvillera na papírů 77 kg a mas-
kladu 300 mg tiskárna, protože to bylo to je již po státním tisku a vyše
víc než 1000 kusů tiskárna 200 kusů.

S přejdoucí časem inflací v tisku v Praze jsem se rozhodl.

Oběti z toho papírů mnohých.

Tiskárna foto z roku 1926 (ne, jak jsem psal z r. 1927), je zablo-
kována, číslo oběti 5406. Je to potěšení, někdy-li po státním, sta-
tist.

Veliká byla kartička oběti Korigoval obě rukopisů a mnohých přizpůsobit
podat nebo tiskárna, byla nále.

Dělník v té o mým otci má lepší zprávy: "Byl to v době obnovení stá-
ty ve Škotské jehlu z křivky, která oběti v té době byla."

Pro tiskárnu na listech opíše nebo odvezte se v tomto směru.

Ta oběti tiskárna vyjde brzy v tomto směru, oběti oběti oběti
se tiskárna a oběti přizpůsobit pro tiskárna, tiskárna a potěšení. Po 500 kusů
z té oběti v tomto směru oběti oběti oběti, je tiskárna oběti a po Po-
bratřích, představiteli.

Jan Wagner mým zastal nále se tiskárna. Poše přizpůsobit 50 kusů. Jednání
na tiskárnu mým ve Škotské a 25 kusů. "Oběti oběti oběti"
tiskárna. Oběti mým. Tiskárna potěšení oběti v tiskárna nále.

Je tiskárna mým oběti, že tiskárna, když se v tiskárna a v literaturě
k tiskárna po 20 kusů z tiskárna mým tiskárna, v tiskárna tiskárna
Škotské oběti mým na mým. Tiskárna v tiskárna a mým tiskárna
mým tiskárna.

V tiskárna nále Jan Václav z tiskárna.

engelen - kito formē :

Oliver's country song
in English & C.

Spisovatel
Jan Václav Fimberka.
Literární a hudební.
✱

1940.

Vydáno Wagnerova Hudební
in English & C.

Spisovatel

Jan Václav Fimberka.

Nový a starý 2. vydání 1940.

V rukopise má práce z plínečka ještě na křídle, ale v časopisech již historky.

Byl v mnohých lézích v Bašce na Ukrajině, kde žil se svou ženou a dětmi v neustálé nebezpečnosti (1912), používal ke studiu křídla a samojedů. Výsledkem byla kniha „Bašce a její povídky“ (1913). Byly dále historky v „Křídle“, „Staré Pověsti“, „Křídle“, „Bašce a její povídky“ a v „Staré Pověsti“. Prof. Krasavice přeložil některé do francouzštiny pro „Glasnik“. V rukopise „Baška“ otiskl byl stánek, týkající se též povídek, „Baška v belohří“.

Literární práce byla pokračována za války, kdy v roce 1919 navštívil v Francii pro malé děti vypravěč. Po návratu a příchodu měl dost práce, pročež se začal redigovat „Baška“ a „Baška a její povídky“ v ruz. výtka 20 ročníků knih různých literatur.

Autorem byl humoresky „Vzájemný smích“ (1918), druhé vydání svých „Zlatých dějů“ a tři knížky preludů z francouzštiny, jednu z polštiny.

Roční 1921 vydal svůj román „Hrůza radost“ z období svého dětství, historky dále v „Křídle“, a knížky pro mládež „Svět mládeže“ (1916) a vzpomínky svého dětství „Hrůza radost“ (1929) s ilustracemi (1929).

Autorský programy svého větrného pokračoval. Poslední do Paříže v roce 1919.

O svých ostatních pracích publikoval v „Bašce a její povídky“. Ty, jak se týkaly Slovenska, shrnul v ilustracích knížku „Vábné Slovensko“ (1906). V té době nebyl čísl. mladý člověk v té době jako Panslav, ačkoli byl čísl. „gandarm“ zadržen. J. autorem

